

Dinsdag 16 maart 1965

Reeds drie jaar studeerde ik aan de academie vlak bij het centrum van Gent.

Niet zover van de Academiestraat had ik een mooie ruime studentenkamer in een achttiende-eeuws gebouw 'Den Engel' op Langemunt boven een breigoedwinkel. Ik had er een prachtig uitzicht op het Grote Vleeshuis en de Groentemarkt.

Margriet was een heel fijne en capabele vrouw en eigenares van het historisch huisje, maar ook bekommerd om mijn levenswandel, mijn welzijn en mijn studies. Ze was een plaatsvervangende moeder. Binnen in het pand stond een lange tafel die voor mij dienstdeed als tekentafel omgeven door een half dozijn stoelen. Het was oorspronkelijk de tafel waar Margriet elk jaar handig gebruik van maakte om de inventaris van wol en breinaalden te organiseren.

Ook stond er een lederen driezitssofa die aan vervanging toe was. Een lelijk ding, maar Margriet wou die niet kwijt, het was een erfstuk van haar grootouders en was zeker honderd jaar oud. Hij werd elf jaar geleden door een ervaren restaurateur opnieuw overtrokken en kon zeker nog een halve eeuw standhouden. Het bleef echter, zelfs na restauratie, een lelijk ding. Een namaak Oosters tapijt van drie op vier meter zorgde voor wat

geluidsdemping wanneer de bel rinkelde. Aan de muren een tafereel van het Laatste Avondmaal met de twaalf apostelen aan een karige maaltijd. Daarnaast de Heilige Maria in de grot van Lourdes tijdens haar verschijning, Bernadette geknield op de voorgrond. Ook een alomgekende spreuk ‘God ziet mij, hier vloekt men niet’. Ingekaderde taferelen die Margriet op de wekelijkse rommelmarkt aan Sint Jacobskerk had gekocht. Ook gravuren van vogels, konijnen, kindertekeningen en een vergeelde voorbijgestreefde wereldkaart sierden de muren.

Naar huis gaan deed ik heel zelden en daar had Margriet het altijd moeilijk mee. Ze had zelf een gezin met drie dochters en een zoon en kon zich niet voorstellen dat er eentje in maanden niet op bezoek kwam.

Daarom wilde ze per se dat ik tijdens de weekends met mijn snelle Italiaanse motorfiets op bezoek ging, maar dat was ik niet van plan.

‘Zoals jij rijdt, sta je in een kwartiertje in je dorp.’

‘Dat weet ik, lieve Margriet, maar ze komen ook graag eens naar Gent.’

Margriet zei niets meer, ze glimlachte. Ze wist dat ik haar raad in de wind zou slaan.

Het huurgeld voor de kamer had ze niet echt nodig, ik hoorde de bel wel vijftig keer per dag rinkelen. De zaken gingen dus bijzonder goed, maar Margriet wou administratief in orde zijn bij het verhuren van een kamer.

Aan de overkant in Langemunt had haar charmante jongste dochter Rita een schoenwinkel. Rita was een knap meisje met lang donker haar, maar ze was overdreven gepoeierd terwijl ik dat helemaal niet nodig vond. Ze had hoge jukbeenderen en lichtgroene ogen. Haar smalle heupen deden me denken aan een zandloper. Ze was vierentwintig jaar en afgestudeerd als verpleegster. Het beroep kon ze helaas niet meer uitoefenen, want ze was emotioneel te fel betrokken bij het leed van de patiënten zodat ze er mentaal aan onderdoor ging waardoor een depressie op de loer lag.

Daarom had Margriet haar de raad gegeven om zelfstandig te worden. Toen een apotheek recht tegenover de breigoedwinkel de uitbating stopte, had ze niet getwijfeld om er een schoenwinkel te beginnen. Rita had beslist om niet te trouwen. Dat was voor haar een stabiliteit die ze niet aankon.

‘Ik wacht op de liefde van mijn leven en anders blijf ik wel alleen.’

Ik kreeg het gevoel dat er meer achter zat dan het luchtig toontje waarop ze het zei. Voor de ‘liefde van haar leven’ kwam ik evenwel niet in aanmerking, hoe goed we het ook samen hadden. Lust was er genoeg, voor liefde was er iets meer nodig.

De vrijheid bleef haar hoogste goed. Daardoor hadden we sinds het begin van mijn studies een ongebonden relatie waar geen toekomst inzat, maar wel een reeks verkenningstochten op diverse erotische domeinen. Eén of twee keer per week stak

ze tijdens het sluitingsuur de straat over en kwam dan in mijn kamer een 'praatje' maken. Margriet had niets in de gaten. Integendeel, ze moedigde Rita aan om zagezegd af en toe mijn eenzaamheid draaglijker te maken. Ik was wel degelijk alleen, maar zeker niet eenzaam. Rita was in elk geval welkom, want de praatjes werden algauw leuke vrijpartijen op oma's antieke sofa en we wisten zeker dat de twaalf apostelen en Bernadette het niet zouden doorvertellen.

We leken verliefd, maar dat waren we niet. Dat wisten we zeker, meer zelfs; we wilden zeker niet oud worden met elkaar. Het bleef dus bij lichamelijke ontspanning met vraag en aanbod en dat maakte de tijd die we samen doorbrachten extra bijzonder.

We vonden het altijd spannend wanneer onze onverwachte plannetjes goed uitpaktten. Er was nooit tijd voor een filosofisch gesprek en daardoor was de stemming altijd opperbest.

Rita had wel schrik wanneer iets te intens werd, we waren allebei niet klaar voor iets serieus. We gaven toe dat we fantastische momenten beleefd hadden, en telkens besloten we er een streep onder te trekken en vrienden te blijven.

'Wie verliefd wordt is te kwetsbaar,' vond ze. Toch twijfelde ze soms. Ze vond 'vrienden blijven' bij momenten niet genoeg. Op die manier namen gesprekken de vorm aan van blij en bang, maar zoals